

hensigtsmæssig Bestemmelse, navnlig af Hensyn til de københavnske Blades Søndagsnummer. Men ved at optage denne Undtagelse ere Forslagsstillerne dog gaaede langt videre end nødvendigt og rimeligt er. Man behøver ingenlunde derfor at ophæve det nugældende Forbud imod Søndags- og Helligdagsarbejde efter Kl. 9 Morgen, og dette vilde jo ske, saaledes som Forslaget her foreligger med sin almindelige Undtagelse for Trykning af Dagblade. Fordi Lovforslagets Bestemmelser om Søndagsfrihed hele Dagen regnet fra Kl. 12 Nat vilde senere en Kreds af københavnske Trykkerier, behøver man ingenlunde baade for disse og for alle Dagblads-trykkerier hele Landet over at ophæve ethvert Forbud mod Søndagsarbejde hele Dagen igennem. Jeg antager ogsaa, at de ærede Forslagsstillere ville være villige til at frafalde denne Bestemmelse, som det vel overhovedet ikke har været Meningen at give en saa vid Udstrækning, som sket er. Dernæst er „Trykning af Dagblade“ et vel snævert Begreb, det bør formentlig udvides til at gælde hele Arbejdet, ogsaa Sætningen. Medens samtidig Tilladelsen bør indskrænkes til kun at gælde et passende Antal Timer, og her kunde man vist blive staaende ved, hvad der nu gælder efter Loven af 1891, at Arbejdet er forbudt efter Kl. 9 Formiddag. Samtidig have Forslagsstillerne optaget Mejerier som Undtagelse fra Bestemmelsen. Jeg tvivler om, at det er nødvendigt saaledes at opstille disse som en Undtagelse. Vi have jo i § 5 Undtagelsesbestemmelse for Virksomheder, der kræve stadig Drift, saaledes at Indenrigsministeren er bemyndiget til i Lovtidende at offentliggøre, hvilke Virksomheder der falder her ind under. Der er efter den nugældende Lov, der jo indeholder den samme Bestemmelse, udstedt en Anordning af 28. Maj 1891, hvori der er optaget blandt disse Undtagelser Mejerier og Smørpakkier. For Mejerierne have vi altsaa en tilstrækkelig Undtagelse i § 5 b.

Foruden § 5 hører ogsaa § 14, i alt Fald for Hovedsagens Vedkommende, under Indenrigsministeriet. Jeg udtalte under Sagens Behandling i Fjor, at denne Paragraf var mig noget uklar, og jeg er vedblivende slet ikke klar over, hvorledes den skal læses sammen med § 5 a. og b. I § 5 i de to Afsnit a. og b. omhandles Undtagelser fra Forbudet mod Søndagsarbejde. Under a. omhandles Virksomheder, der kun kunne drives paa bestemte Tider af

Aaret, og for disse bestemmes, at Arbejderne skulle have mindst Halvdelen af Aarets Søndage fri, altsaa mindst de 26 Søndage. Under b. omhandles de Virksomheder, der kræve uafbrudt Drift, og for disse bestemmes, at Arbejderne skulle have hveranden Søndag fri. Altsaa ganske de samme Bestemmelser, som nu ere gældende. Men nu foreslaas som noget nyt i § 14, at naar en Arbejdsgiver sysselsætter en Arbejder om Søndagen, skal denne have Frihed en anden af Ugens Dage. Efter Ordlyden synes § 14 at bestemme, at en Arbejdsgiver kan om Søndagen beskæftige Arbejdere ved de i § 5 nævnte Virksomheder, blot de i Stedet faa fri en Søndag. Men dette er imidlertid umuligt. I Overensstemmelse med den nugældende Lov hjemler Lovforslaget kun Undtagelser for ganske enkelte Arter af Virksomheder, og for alle andre er Søndagsarbejde absolut forbudt. Det kan altsaa ikke være Meningen, at § 14 vil stille det frit for Arbejdsgiverne at give Arbejderne fri om Søndagen eller vælge en anden af Ugens Dage. § 14 maa derfor antages at give nærmere og videre Bestemmelser om Undtagelserne i § 5, altsaa om Arbejdet i de som Undtagelsestilfælde nævnte Virksomheder, hvor Søndagsarbejde kan tillades af Indenrigsministeren. I saa Tilfælde maa den i § 14 givne Bestemmelse sikkert have sin Plads i § 5 og ikke komme her bag i Loven længe efter, at man maa tro at være færdig med Lovens Bestemmelser om Fabrikarbejde. Er det saaledes at § 14 skal læses i Forbindelse med Bestemmelserne i § 5 a. og b., kan man ikke under § 5 a. sige, at Arbejderne dog skulle have mindst Halvdelen af Aarets Søndage fri, for saa bag i Loven at komme med endnu en Betingelse. Men saa maa det tilføjes § 4 her: samt fri en Søndag i hver Uge, hvor der er arbejdet om Søndagen. Og under § 5 b. kan man ikke nøjes med at sige, at Arbejderne skulle have fri hveranden Søndag, men der maa tilføjes: „samt desuden hveranden Uge en Søndag fri“. Men jeg skal ikke nægte, at jeg lige over for en saadan Bestemmelse staaer noget tvivlende. Jeg ser ikke rettere, end at man her i ret væsentlig Grad ophæver den Undtagelse, man hidtil har gjort, og ogsaa her i Forslaget tilstaaer, lige over for enkelte særlige Virksomheder, hvis Drift er af den Art, at de enten maa fortsættes uafbrudt inden for et vist Tidsrum, eller ere nødvendige for at fremskaffe de daglige Livsfornødenheder eller udelukkende afhængige af Vindkraft og